

PASAULES ZVAIGZNE NO ZOLITŪDES

Ar operdziedātāju **MARINU REBEKU** sarunājas **INETA MEIMANE**

Elegants, mirdzoši dzidrs un sievišķīgi kaislīgs **soprāns**. Operas dīva **MARINA REBEKA**. Viņas Violetu Verdi Traviatā uzskata par ikonisku. Bet sniegumu Donnas Annas lomā Donā Žuanā – par vienu no spožākajām Mocarta interpretācijām mūsdienās. Jau kādu laiku Marina ir arī spāņu operzvaigznes Placido Domingo radošā simpātija.

Ir paagrs rīts viesnīcā Bergs. Zaļās antūrijas vāzē un ērtais dīvāns rosina atklātai sarunai pirms Marinas ilgas prombūtnes – divarpus mēnešiem Ņujorkā, tad – Vīnē.

Šis gads Marinai bijis īpašs – astoņos mēnešos nodziedātas deviņas lomas, no kurām piecas – debijas. Kad iznāks šis žurnāls, Ņujorkas Metropoles operā Marina būs nodziedājusi savu šāgada desmito lomu – Matildi Rosīni Vilhelmā Tellā.

Viņa šorīt ir stipra un jūtīga vienlaikus.

– Ciest nevaru čemodānu krāmēšanu, īpaši šoreiz – viss jāved līdzī. Tur pa veikaliem staigāt nebūs laika – mēģinājumi Metropoles operā ir sešreiz nedēļā pa sešām stundām, tikai pusdienu pauze, vakarā – galva griezīsies. Brīva vienīgi svētdiena, kad labāk iešu staigāt parkā, nevis *tesīšu* uz supermārketu, kur cilvēku jūra un kondicionēts gaiss, ko pēc tam ilgi izklepot. Jāatceras ielikt arī krēmu zilumiem; man vienmēr ir zilumi... Vēl priekšā gājieni pie ārstiem pārbaudīt, vai muskuļi kārtībā... Esmu taču atlēte – allaž jābūt formā, jo tas ļoti ietekmē balsi.

– Jūs spīdoši runājat latviski, kaut jūsu ģimenē ir tautību kokteilis: tētis baltkrievs, vecmāmiņa poliete, saknēs pat Londonas angļi, bet ģimenes valoda – krievu...

– Vectētiņš toties – īstens latvietis un patriots, un kolīdz Latvija kļuva neatkarīga, mani uzreiz ielika latviešu skolā – Ziemeļvalstu ģimnāzijā. Tobrīd biju piektajā klasē, – uzreiz latviski bioloģija, fizika... Katru vārdu būros ar vārdnīcu. Katru rītu raudāju. Kad jūti, tev aprunā, bet nesaproti, ko saka, viss ķermenis aktivizējas, lai uzķertu kaut vienu pazīstamu vārdu. Un mani tiešām apsmēja, jo teicu – es košļāju dzēseni... Centos izjust valodu tā, lai nerunātu pat ar akcentu, lai pielāgotos par katru cenu. Kad vectētiņš aizveda uz latviešu kori *Rīga* Pionieru pili, arī tur mani apcēla. Bet nekad neželējos vecākiem, jo viņi tik ļoti priecājās, ka dziedu latviešu kori... Dzīvē viss iet pa apli. Šovasar kafejnīcā pretī mūsu operai pēkšņi pienāca sieviete manos gados un teica: «Marina, mēs, kora *Rīga* meitenes, jūs dievinām un ejam uz visiem jūsu koncertiem...» Tās, kuras mani reiz apcēla, tagad mani atceras un dievina, bet es viņas neatceros. Interesanta sajūta, teikšu godīgi. (*Smaida.*)

– Jūsu ceļš uz operu bija visai ērkšķains, gandrīz self made variants. Kad melomāns vectētiņš jūs 13 gadu vecumā aizveda uz *Normu*, nezinājāt neko no solfedžo un harmonijas. Bet todien nolēmāt, ka pati šajā operā reiz dziedāsi. Un tālāk?

– Uzzināju, ka ir tāda mūzikas privātskola *Ridze*, iestājos, maksājām desmit latus mēnesī, un katrās brīvdienās braucu pie Ingas Kalnas mamma Tamāras Āgenskalnā uz solfedžo privātskolas. Bet bailēs no skatuves tā trīcēja kājas, ka nācās tās slēpt zem garajiem svārkjiem. Četros gados izgāju mūzikas skolas septiņgadu programmu un devos uz lielo konsultāciju pirms eksāmena Mūzikas akadēmijā. Pie durvīm sēž vecīņa, kas noprasa – uz kurieni iedami, ko gribat... Komisijā sēdēja seši profesori, man jākāp uz milzīgās skatuves dziedāt. Beigās pateica: labāk uz eksāmenu neejiet, nav vērts, operdziedāšanas dotību jums nav. Ārprāts! Abas ar mamma noraudājām visu nakti. Tētis tikai staigāja un skaldīja: «Viņi vēl redzēs! Viņi vēl redzēs!» Nākamajā rītā mamma piezvanīja uz *Mediņiem*. Tur iestājos ar visaugstāko balli – 9,5. Pasniedzēja Kozlova slavēja – dotības lielas, ir augstās notis... Turpmākos četrus *Mediņu* gadus vecāki krāja naudu manām studijām Itālijā. Samācījos itāliešu valodu un ar visaugstākajām ballēm iestājos Parmas konservatorijā. *Mediņu* bāze bija tik laba, ka pusgada laikā mani atbrīvoja no puses mācību priekšmetu. Tas, ko zināju, Itālijai jau bija par daudz. (*Smejas.*) Tomēr bija ļoti grūti. Man, pieradušai, ka esmu noslogota visu dienu, nebija, ko darīt. Tādēļ, ja man bija jānācās kāda viena operas partija, tad mācījos uzreiz visu operu. Piemēram arī par gleznu uzraudzi izstāžu zālē un Toskanīni korī grimēju vīriešus. Kad Parmas konservatoriju nomainīju pret Romas, uzreiz tiku trešajā kursā. Romā pavērs pavisam cits apvārnis - ar izstādēm, koncertu apmeklējumiem...

– Un te jums beidzot bija arī kāds savējais – romāns ar jauno bolīviešu diriģentu Danielu Montesu.

– Lielisks cilvēks, ar viņu man bija ļoti viegli. Iepazināties starptautisko mākslu akadēmijā, kur man piedāvāja pirmoreiz strādāt ar orķestri. Viņš to vadīja. Daniels strādāja divos koros, ļoti noslogots, mācījās arī kompozīciju un naktīs rakstīja savas fūgas... Kopā

E????????? maigumam, nevis patiesībai, kas dzimusi kliežot.

bijām trīs gadus. Tagad Daniels ir Karakasas galvenā simfoniskā orķestra vadītājs un konservatorijas direktors. Joprojām reizēm sazināties. Bet toreiz Romā mums bija dzīves virpulis ar lielisku muzicēšanu, iepazīnos ar mūziķiem no Dienvidāfrikas, Ziemassvētkos Vatikānā dziedājām Romas pāvestam...

– Tad arī jūs pamanīja pasaules mūzikas grandī?

– Vēl jau ne. Man ļoti gribējās beidzot debitēt operā, sapņoju par Violetu *Traviatā*, bet uz skatuves netikt, ja nav sava aģenta. Aģenti mani negribēja, jo neesot skatuves pieredzes. Bet kā to dabūt, ja nav aģenta? Apburtais loks. Tad sapratu, ka pie aģenta var tikt, ja startē konkursos. Sāku tos pētīt, pamazām izpratu aizkulises. Visādi gāja, arī smagi pievīlos, bet to vēlāk aprakstīšu memoāros. Kad jau Romā vinnēju pirmo konkursu un publikas prēmiju, sūtīju dažādiem aģentiem apsveikumus, ikreiz pastāstot, ko pašlaik daru, bet – bez pretenzijām uz lomu, vienkārši par sevi atgādinot. Ja tev nav aizgādņa mūzikas aprindās un naudas arī nav, tad kaunu jāmet pie malas.

Tad piedāvāja noklausīšanos mazās vācu pilsētīnās, ceļu maksāju pati, gulēju vilcienos... Tad nāca ziņa no Erfurtes - pēc diviem mēnešiem mani vajagot *Traviatā*. Mani - skuķi bez pieredzes! Teica – Frau Rebeka, ja pieņemsiet mūsu apmaksu, varēsiet dziedāt. Bet protams! Viegli jau negāja,

pat nokļuva slimnīcā, jo mēģinājumā no karstuma noģību. Lai vai kā – 2007. gada jūnijā debitēju un atsauksmes bija lieliskas. *Sueddeutsche Zeitung* uzrakstīja vienu no labākajām recenzijām manā mūžā. Izgriezu un sūtīju uz citiem operēātriem. Un brīnums – mani uz štata vietas noklausīšanos aicināja gan Berlīnes Komiskajā operā, gan Vīnes Tautas operā, gan Manheimas operā. Līgumu piedāvāja aģentūra *Atelier Musicale*. Aģents aizsūtīja manu ierakstu uz *La Scala*, tur piedāvāja sadarbību, tad bija noklausīšanās ļoti augstās klases Rosīni operas festivālam, kur mani sadzirdēja Metropoles opera un uzaicināja, arī Antverpene, Amsterdamā, Vācu opera... Viss gāja augšup. Kad Zalcburgā saņēmu pirmo lielo līgumu, kad 2008. gadā dziedāju Tatjanu *Jevgeņijā Oneginā*, es sapratu – tiešām esmu dziedātāja.

– Un tētis smaidīja – es taču teicu?

– Jā, un mamma bija laimīga. Vecākiem par pateicību uzdāvināju dāvanas: mammai – zelta gredzenu ar smaragdu, tētim – dārgu pulksteni. Lai paskatās un atceras savu meitu. Vienmēr.

– Jūs esot īpaši izvēlīga attiecībā pret savu skatuvisko tēlu.

– Laikam jā. Pirmkārt, man nav laika eksperimentēt, skraidot uz veikaliem pēc štancētām drēbēm. Skatuves tērpus pasūtu Asnatei Smelterei, jo viņai ir laba gaume, viņa iepazīnusi manas krāsas, ķermeņa īpatnības un prot izdarīt tā, ka kleita nespiež elpojo, var brīvi kustēties un nesvīst. Skatuves grīmu bieži veidoju pati, tad vairāk laika atliek, lai iedziedātos...

Šovasar vērtīga pieredze man bija *Traviatas* brīvdabas izrāde Hannoverē, kuru Vācijas televīzija translēja internetā. Vējš, svišana un grims izplūst, frizūra izjūk... Ar maniem matiem nav viegli, tie ir smagi, un mani vaigu kauli ir lieli – kvadrāttipa seja –, kad vajag vai nu lielu apjomu, vai matus izlaistus... Ieradās divas frizieres no televīzijas, divas stundas nomocījās pacelt matus uz augšu, beigās – čuš! – pēc pirmā cēliena veidojums izjūk. Laikam būs jāiemācās

STILS LAILA TRILOPA. FOTO JĀNIS DEINATS. GRIMS, MĀTU SAKĀRTOJUMS NATĀLJA JODO. VIDE HOTEL BERGS. KLEITA KAREN MILLEN, KURPES ALDO



BIKŠKOSTĪMS KAREN MILLEN, ŽAKETE CORTEFIEL

arī frizūras veidot pašai. Un tad vēl matos liek mikrofonus, parasti pieres daļā. Zem svārkjiem uz katras kājas jāpaslēpj pa akumulatora kastei. Tad, protams, gūbt nedrīkst, krist nedrīkst, lai neietriektu tos savā miesā. Protams, nedrīkst aizmirst par odiem, jo tuvumā ezers. Man mirstot nekustīgi jāguļ, bet odi dejo apkārt un kož kā traki. Cilvēki līdzjūtīgi skatās... (*Smejas.*) Pirms izrādes sapūtos pretodu aerosolu, savam tenoram teicu – neosti mani, jo šoreiz nesmaržošu, kā ierasts, pēc Živanši *Ange ou demon*.

– Esat gudra spēlētāja operas laukumā, man par jums teica. Ļoti uzmanīgi veidojot savu karjeru, uzmanīgi izvēloties repertuāru. Bez neapdomībām?

– To iemācījies jau Itālijā - kad viens pedagogs lika dziedāt dramatiskas balss repertuāru, bet cits teica, ka mana balss esot viegla un jādzied *Nakts karaliene*. Paklausīju, jo šķita – jāparāda taču, ka māku gan tā, gan šitā. Protams, zaudēju balsi, un nebija neviena, kas palīdzētu. Kā sapnī - dziedot pašai šķiet, ka skan skaisti, bet ierakstā dzirdams – viss šķībi. Ja toreiz nebūtu izkārpījusies, būtu pazaudēts viss kopš 13 gadu vecuma ceļā uz Itāliju ieguldītais darbs un laiks. Sēdēju Mežaparkā raudādama, pret sienu sīdamās, klausījies ierakstus, lasīju grāmatas par vokālo metodiku... Un pamazām atgriezies. Un mūžam atcerēšos, ka vienīgi pati esmu atbildīga par savu balsi un izvēli. Ir divi veidi, kā sabojāt balsi un karjeru, – nepareiza tehnika un nepareizs repertuārs. Svarīgi neņemt lomas par agru. Jāapzinās savas balss spējas, nokrāsas un emocionālais briedums.

– Atzināt, ka pēdējā gada laikā ķermenī un balsi jūtat pārmaiņas. Tas ir labi vai slikti?

– Tas ir dabiski. Starp 35 un 39 gadu vecumu mainās dziedātājas balss nokrāsa. Tagad, savos 36 gados, kad esmu piepildījusi lielo sapni – nodziedājusi Bellīni *Normu*, arī Mimī un Vitēlijas lomu, to arī jūtu. Paplašinājies krūškurvis, gurnu kauli. Kleitas drusku ir kļuvušas tā kā par šauru. Sākumā kritu panikā – jāmetas diētās, bet tad nomierinājos – ir daudz skaistu sieviešu

pasaulē, bet nav daudz labu dziedātāju. Arī tētis piebilda, ka es taču beidzot esot sieviete, ko visu laiku lienot iekšā meitenīgajās drēbēs... Nu tiešām! Un es izmetu visas šaurās drēbes. Šovasar Vīnē mani uzrunāja operas direktors un jautāja, vai pati dzirdot, ka mana balss mainījies uz dramatisko pusi. Un viņš runāja par lomu Verdi *Trubadūrā*. Tā nu reiz ir opera, kam pagaidām nepietuvojos, par agru. Tas būtu kā likt roku virs karstas uguns. Tomēr nojaušu, ka Verdi būs manas balss nākotnes repertuārs. Tāds saldais ēdiens.

– Vēlējos jums jautāt par šisvasaras notikumu Zalcburgā, kad četru dienu laikā iemācījāties veselu operu un debitējāt. Tas bija Domingo piraksts – par savu Masnē *Taidas* skatuves partneri viņš gribēja tieši jūs.

– Toreiz uz Rīgu piezvanīja aģents: rīt sešos vakarā tev ir muzikālais mēģinājums ar Domingo Zalcburgā. 24 stundās man bija jāsaprotas pirmajam mēģinājumam, vēlams – jāzina visa opera. Traki, bet zināju, ka šāda avantūra man ir pašā laikā, balss lomai ir gatava. Vienmēr esmu gribējusi nodziedāt šo skaisto mīlas stāstu: pērkama sieviete no Veneras tempļa un Atanaels – pārliecināts priesteris. Viņa nodedzina māju, pamet Aleksandriju, dodas priesterim līdzī tuksnesī. Šis bezdibenis - kad priesteris tēvišķās jūtas pāraug mīlestībā, Taida jau redz debesis. Ceļš abus aizved katru savā līmenī, un jūtas tā arī nesatiekas – kā šķēres.... Tas ir tik skaisti.

– Esat iekļuvusi Domingo radošo simpātiju vidū. Ir kāds īpašs noslēpums?

– Ir. Viņa sieva Marta. Pirmoreiz ar Plasido iepazinās, kad strādāju pie *Traviatas* Koventgārdēnā. Viņš dzirdēja, kā dziedu, un viņam ļoti patika. Vēlāk Vīnē iepazīstināja ar Martu un abiem dēliem. Aiz pasaules slavenībām allaž stāv stipras sievietes, tāda ir arī Marta – visu organizē un vienmēr ir klāt. Mēs saprotamies, un tas ir pats vērtīgākais. Toreiz viņa sacīja – tu mums esi *Traviatā* labākā. Tas man bija ļoti svarīgi, jo šī sieviete tāpat vien komplementus nebārsta. Un mūsu



MĒTELIS GERRY WEBER

sadarbība vainagojusies ar to, ka Zalcburgā Plasido bija mazliet mans protežē: no visām pieprasīja tieši Rebeku.

– Komplimenti jūs silda?

– Gadu gaitā esmu iemācījusies tiem neticēt. Jo augstāk tu celies, jo mazāk cilvēku tev pateiks taisnību. Uzticos vienīgi līgumiem un tādiem cilvēkiem kā Marta Domingo.

Tās ir vienas no manām lielākajām bailēm – zaudēt saistību ar realitāti. Lidmašīnās nelidoju biznesa klasē, drēbēm daudz naudas netērēju, no cilvēkiem nenorobežojos aiz žogiem, videokamerām un suņiem... Esmu dzīvojusi Itālijā, trīs gadus – Vācijā, nedaudz Vīnē... Bet visi zina, ka manas mājas ir Latvijā, vienkāršā Zolitūdes daudzstāvu namā – kopā ar meitu un vecākiem. Man tā ir labi, un āmen... Pasaules zvaigzne un Zolitūde? Tikai runājot ar vienkāršiem cilvēkiem, saprotu, kas īstenībā esmu. Aiziešu uz tirgu Talsos, sākšu tur tēlot dīvu un gribēšu burkānus par velti? Viņi pasmiesies, un viņiem būs taisnība. Latvijā ir ļoti sirsnīga publika, bet tā ne vienmēr pauž emocijas uz ielas. Un tas ir labi. Vīnē, piemēram, tu ieej kafejnīcā, visi sāk aplaudēt... Bet man ir *Cafe Mozart* pretī Vīnes operai. Tur nekad nav skaļas mūzikas, mierīgi apsēžos, neviens mani neuzrunā, kaut visi zina, kas esmu.

– Par jūtu šķērēm runājat...

Jūsu mīlestības stāsts arī notika tikpat kā uz skatuves: **Doniceti operas *Mīlas dzēriens* iestudējums mūsu operā un tā laikā – jūsu romantiskā satikšanās ar spožo ukraiņu tenoru Dmitro Popovu. Tas nebija noslēpums. Pēc četriem gadiem – tomēr vēsts par abu šķiršanos. Laikam diviem talantiem ar dižu karjeru vienā pāri pastāvēt grūti.**

– Mani vecāki šīs attiecības neatbalstīja. Bet katram jau dzīvē jāklūdas pašam... Mana kļūda

ĀTRI PAGATAVOJAMA

TIEŠI
KRŪZĒ!



ĪPAŠI SMALKA
MALUMA KAFIJA



BIEZUMI NOSĒŽAS
ĀTRI UN VIENMĒRĪGI



100% ARABICA
KAFIJAS PUPIŅAS

izvērtās par milzīgu dzīves pieredzi un stipri mainījusi mani kā personību. Vienmēr ticēju, ka iespējams savienot privāto dzīvi ar dziedāšanu. Dima bija ne vien interesants vīrietis ar ļoti labu humora izjūtu, bet arī ļoti rūpīgs un saimniecisks. Un sākumā šķita – mani ļoti atbalsta, bet... pārliecinājos, ka esam ļoti atšķirīgi. Viņam tik ļoti gribējās mani paturēt tikai sev, un tiešām arī norobežojos – no draugiem, pat no vecākiem. Daudz iemācījos no vīra vecākiem. Tagad zinu visādus knifiņus gan par medicīnu, gan ēdienu, gan par attiecībām vispār. Bijuši burvīgi brīži, braucu uz mēģinājumiem pa visu pasauli, vīrs brauca līdzī, Metropoles operā nesa man barot mazo meitiņu. Naktīs stūrēju savu džipiņu pa visu Eiropu. Tālākais brauciens bija 950 km vienā dienā – braucu no Monpeljē uz Štutgarti. Tas bija kaut kas.

– Vai tad tas ir tā populāri – operdīvām pašām pa Eiropu braukt ar mašīnu?

– Nē, protams! Diez vai vēl kāda atradīsies. Jo vienkāršāk ir aizbraukt ar vilcienu. Bet šādi braucieni piešķirā pārvietošanās brīvību manai saspringtajai dzīvei. Līdzī bērns, vīramāte, vīratēvs, citreiz arī vīrs... Un bagāžniekā ledusskapis, vanna, baseins, piepūšamā gulta, lielais lietussargs... Tas bija ļoti skaisti... Bet vislabāk vīrs gribēja, lai palieku mājās. Mani nevar ieslodzīt mājās. Šāda spiediena bija par daudz. Jutos iekšēji vientuļa. Sāku pārdomāt dzīvi un salīdzināju pašsajūtu – kāda bija agrāk, kāda esmu kļuvusi. Nevarēju saprast, vai tas ir no tā, ka esmu māte, vai jūtu vīra attālināšanos... Jūtu, ka kaut kas notiek, bet nevaru izskaidrot. Mīlestība tomēr ir brīvība un atklātība. Diviem cilvēkiem jāapsēžas un jāizrunājas. Jākonstatē situācija. Bet ja otrs tikai saka – viss ir kārtībā... Ilgi centos izprast, līdz pēc kāda notikuma salūzu. Toties beidzot skaidri sapratu, kāpēc neesmu laimīga. Vai sieviete ir laimīga, var pateikt, tikai uz viņu paskatoties, – vai mierīga, vai atslābināta... Biju saspringta.

– Tas bija stāsts par uzticību?

E???????? maigumam, nevis patiesībai, kas dzimusi kliedzot.

– Jā, tik banāli un klasiski. Nodevība sāp, jā... Divas dienas pēc šķiršanās tēlot mīlestību un kopā ar Dimu dziedāt sešas *Traviatas* Koventgārdenā, – tas bija ļoti smagi.

Bet man nav dusmu. Nesaku – oi, sušķis, kā tu mani tā varēji nodot! Nē. Kad kaut kas tāds notiek, vainīgi abi. Svarīgi, vai spējam abi iet tālāk un dzīvot citādi. Atskārtu, ka viņš patiesībā ir pavisam citāds cilvēks, nekā biju domājusi.

Bet es šajā stāstā domāju par meitu. Tētis ir ļoti svarīga figūra, bet daudz grūtāk būtu dzīvot melos. Bērni taču kopē savus vecākus, un, ja meita redzētu mani vāju, viņa arī tāda kļūtu. Es gribu, lai meita ir stipra, bez kompleksiem. Man jārāda piemērs.

– Meita ir līdzīga jums?

– Jā, ļoti zinātkāra. Kad lieku viņu gulēt, man jāstāsta kaut kas īpašs, nevis pasakas. Piemēram, kā izveidots cilvēka skelets, par magnētiskajiem laukiem...

Reiz teica - mamma, tu man esi labākā operdziedātāja pasaulē. Atbildēju – bez tevis nekad to nespētu paveikt, jo tu mani atlaid. Ja viņa būtu raudājusi pēc mammas, nekad nevarētu ar vieglu sirdi aizbraukt. Bet viņa lidostā mani nobučo un saka – gaidīšu tevi mājās, gatavošu tev dāvanas...

– Bet tēti taču viņa satiek, vai ne?

– Reti. Bet mans zelta likums ir nerunāt sliktu par tēti. Kaut... nepagāja pat gads kopš mūsu šķiršanās, kad

viņš apprecējās vēlreiz. Dzīvo Vācijā, tomēr deklarējies manā Rīgas dzīvoklī, joprojām saņem viņa pastu... Bija ilgi jāskaidro, ka pēc šķiršanās viņš nevar braukt uz Rīgu un dzīvot manā dzīvoklī ar mani un vecākiem. (*Smejas.*) Man bija arī jāizskaidrojas ar viņa vecākiem, pats nespēja. Kādā brīdī atskārtu, ka esmu stiprāka savā vājumā nekā viņš savā stiprumā. Un, ziniat, tagad esmu dzīves brīdī, kad ir tik labi un nav ko nožēlot. Tagad daudz vairāk nekā agrāk apzinos sevi kā sievieti, kā mākslinieci. Agrāk biju diezgan naiva, tagad labāk izprotu cilvēkus. Un – man ir absolūti brīva sirds. Nevienu pašlaik arī nevajag. Ir miers.

– Bet vīrieši jau jūs ievēro tik un tā.

– Es viņus gan ne visai. Pagaidām. Kamēr nebūšu gatava. Bet zināt, kāda problēma? Vīrietim no mūziķu loka ir ļoti viegli atrast sev sievieti, bet sievietei vīrieti – grūti. It kā grozos pa pasauli, bet manā lokā istu vīriešu gandrīz nav. Puse ir ļoti labi mūziķi, jūtīgi cilvēki, bet – geji... Pārējie, ļoti harismātiskās operas personības, ir iemilējušies sevī. Tas ir labi uz skatuves, bet attiecībās viņi ilgi neuzkavējas. Šāds vīrietis man nozīmē vāju savas fizioloģijas vergu. Šādam vīrietim nav vērtības. Sekss taču ir tik sakrāls rituāls. Sarakstīti daudzi *Kamasūtras* sējumi par to – kā. Un tikai viens – *kāpēc*. Kaut gan šis *kāpēc* ir svarīgākais. Varbūt tas ir saistīts arī ar manu vecumposmu – lietas apzinos skaidrāk. Ja viss ir bijis tikai balts, tu nezini, kas ir melns. Tagad zinu. Iekšējā izjūta – vajadzīgs laiks pabūt ar sevi. Godīgi ieskatīties sevī, atpūsties. Gribētu apgūt niršanu ar akvalangu. Reiz mācījos jāt ar zirgu, gribētu atkal. Ceru, ka Ņujorkā būs laiks pamācīties klasiskās dejas – valšus, polonēzes, tango... Tas ir daudz labāk nekā sporta zāle.

Un, ja man nebūs vīrieša, es nebūšu nelaimīgs cilvēks. Jo ir mans bērns, vecāki un interesanti muzikāli piedāvājumi. Un mīlestība jau nekur nepazudīs, atnāks, kad vismazāk gaidīšu. Pēkšņi ieraudzīšu un zināšu – tas ir Viņš. Pagaidām šādu cilvēku neesmu sastapusi. Es nesteidzos. ■

ATRODI ĪSTO
tērpu skaistiem svētkiem

DEBENHAMS

TC Spice,
Lielirbes 29, Rīga
Pie A ieejas

f DebenhamsLatvia